

Žerotínovo náměstí

**Sestavil v různých materiálu
Jiří Rosmus**

Ze Žerotínova náměstí

ZE ŽEROTÍNOVA NÁMĚSTÍ. Pohled, jenž nabízí snímek z 30. let minulého století, není jistě obyvatelům města neznámý. Při cestě ze Žerotínova náměstí do Kozlovské ulice či na Horní náměstí se s některými vyobrazenými stavbami mohou potkávat dodnes. Leč, „neúprosný tok“ dějin zaúřadoval i zde, a tak některé si můžeme připomínat již pouze ze starých fotografií. Dominantou tohoto záběru byl již tehdy dům č.p. 211, který je dnes sídlem městské knihovny. Tuto krásnou vilu si nechal na jaře 1926 vystavět továrník Karel Přikryl, majitel dvou cihelen v Předmostí. K plnému dokončení novostavby došlo v roce následujícím. Vkusné plastiky, dodnes zdobící exteriér, vytvořil ve svém ateliéru akademický sochař František Mádl. Na místě Přikrylovy vily původně stával ubohý přízemní domek, v němž nejprve bydlel čalouník František Vobořil a poté obuvník Josef Fitz. Proti vile stojí obytný Ševčíkův dům s přilehlým nočním zábavním podnikem zvaným Dancing Roxy.

Nejprve zde však bylo kino Orania provozované Ernestem Otáhalem, majitelem kinematografické licence, a Terezií Ševčíkovou, majitelkou hostince na Horním náměstí 8. Objekt byl postaven v letech 1911 až 1912 dle plánu stavitele Jonáše. Kinematograf či též tzv. elektrického divadlo, stojící hned u kaple sv. Jiří, disponoval sálem o maximální kapacitě 112 osob. Původní licence E. Otáhala, který rovněž zakoupil veškeré technické zařízení kina, byla později přepsána na Marii Ševčíkovou, snachu Terezie Ševčíkové. V roce 1919 došlo k navýšení kapacity sálu na 175 sedadel. V roce 1921 vykazovalo kino sice čistý zisk 156 tisíc korun, nicméně jeho další osud byl zpečetěn rozvodem manželů Ševčíkových. Od roku 1922 sice Marie Ševčíková provozovala biograf s promítačem Janem Schindlerem, avšak záhy si bývalý manžel Rudolf Ševčík vynutil vyklizení pronajatých prostor, a tím ukončení činnosti kina Orania v těchto místech. Poté se kino stěhovalo po různých provizorních „štacích“ až nakonec v roce 1927 zakotvilo v nové provozovně ve vlastní novostavbě na náměstí Svobody, kde později jako kino Oko vydrželo v činnosti až do 90. let. V uvolněných prostorech se místo kina zabydlel patrně výnosnější noční podnik, dobově zvaný dancing, provozovaný manžely Jeřábkovými. V obytném domě provozoval nožířství Rajmund Hanzlík, na což

ostatně upozorňuje vývěsní štít nad vchodem, a jedním z tehdejších obyvatelů byl kupříkladu vrchní oficiál ČSD Ludvík Nilius.

Stavba domu s bývalým kinem zmizela z přerovského místopisu počátkem 70. let, když na jejích základech byla nešťastně postavena budova závodního klubu Přerovských strojírů. U cesty do Kozlovské silnice se nachází jedna ze čtrnácti transformačních stanic, přes něž tehdy Městské elektrické podniky rozváděly elektrický proud vyráběný v elektrárně SME dále po celém městě až k odběratelům. Zcela vpravo je možno vidět, dnes již neexistující domy, které stávaly na rozhraní Žerotínova náměstí a Kozlovské ulice.

Nejblíže je to dům č. 31, v němž měl čalounickou dílnu Leopold a Hejl a vedle sousední dům č. 33 s obchodem koloniálním zbožím Floriána Vylíčila. Veterán světové války Vylíčil pracoval nejprve v železničním konzumním družstvu, po válce se však osamostatnil a dal se na dráhu živnostníka. Posléze se mu podařilo získat vlastní prostory, když koupil dům č. 30 někdejšího Kutálkova hostince U zlatého klíče na Žerotínově náměstí a na přelomu 1927 až 1928 zde otevřel obchod smíšeným zbožím. Ve 30. letech se pak zařídil v sousedním domě č. 33. Krédem tohoto úspěšného živnostníka, bylo heslo „POMÁHÁM ŠETŘIT VE VAŠÍ KUCHYNI“, které měl napsáno rovněž na vývěsním štítě nad svým obchodem. Tyto domy pak v asanaci ustoupily panelovému obytnému domu.

Žerotínovo náměstí ve stínu hákového kříže

Ač hákový kříž z nadpisu je v případě této fotografie spíše jen pomyslným symbolem nacistické okupace, přece jen lze ze snímku dohledat jasný důkaz určení do těžkých válečných let. Více či méně jsou totiž viditelná písmena V, které v akci nacistické propagandy zahájené v létě 1941, znamenalo slovo Viktoria neboli vítězství. Od té doby pak tyto symboly zaplavily takřka celý protektorát. Základní heslo doprovázející všudypřítomné V znělo: „Říše vítězí na všech frontách pro Evropu“. Nejvíce těchto propagandistických plakátů je vidět v oknech dvoupatrového domu v levé části. Důvod je prozaický, neboť v období 2. světové války zde totiž sídlila místní organizace německé nacistické politické strany NSDAP. Tento dům původně vlastnila židovská rodina Grünwaldů, která provozovala továrnu na výrobu likérů a lihovin. Na boční zdi tehdy býval reklamní nápis: „J. GRÜNNWALD PARNÍ DESTILACE LIHOVIN VELKOBOCHOD VÍNEM A OVOCNÝMI ŠTÁVAMI“. Po okupaci s následnou perzekucí židovského obyvatelstva pak Grünwaldovi svůj majetek

pochopitelně ztratili. V květnu 1945, ihned po osvobození dům zabrala Rudá armáda a zřídila zde vojenské velitelství města Přerova. Dva jednopatrové domy vpravo vzaly za své v roce 1962 a místo nich dodnes stojí panelový obytný dům s jídelnou a prodejnou. Tehdy se však v prostředním domě č.o. 10 ještě pekl chleba a jiné pečivo v Kulkově parní pekárně a paní M. Kulková prodávala mouku a luštěniny. V domě zcela vpravo provozoval Josef Houšťava své řeznictví a uzenářství a dr. Alexandr Štaffa zase advokátní kancelář. Ač na fotografii takřka neviditelné, bylo přes celou výlohu řeznictví umístěno obří písmeno V, povinně připomínající německou touhu na ovládnutí Evropy. V pravé části domu, která však na snímku již není vidět, býval hostinec, za první republiky nechvalně známý ilegálním provozováním prostituce. Koncem 40. let byl hostinec přeměněn na lidovou jídelnu, která je zde, byť již v jiné budově, svým způsobem dodnes.

Žerotínovo náměstí z ptačí perspektivy.

Snímek z první poloviny 20. let minulého století nabízí pohled, jenž se tehdy naskýtal výhradně obyvatelům nejvyššího podlaží třípatrového domu rodiny Wolfovy na rozhraní Žerotínova náměstí a Wilsonovy třídy. Tento pohled je doslova symbolem obrovské proměny, která se od té doby udála ve vzhledu města. Z několika desítek domů, které šlo tenkrát z onoho místa přehlédnout pouhým okem, jich do současnosti přetrvalo jen kolem deseti. Pro současníka z řad „nepamětníků“ může být tento vývoj jasně patrný právě ze srovnání tehdejšího Žerotínova náměstí se stavem současným. Z původní východní fronty náměstí lze zleva spatřit patrový dům č.o. 24, kde působila škola zdejší židovské náboženské obce. V sousedním přízemním domě č.o. 23 prodávala zeleninu a ovoce Marie Vymlátilová. Oba tyto domy spolu s dalšími od čísla 25 dále ustoupily novější výstavbě a místo nich tak dnes stojí čtyřpatrový panelový dům. Vpravo od domu číslo 23 však již stojí domy číslo 22 a 21, které se dochovaly dodnes. Oba tehdy patřily ještě mezi novostavby a dávaly již pomalu tomuto místu charakter náměstí. První dvoupatrový dům patřil firmě Bratří Bartákové, továrny uměleckého nábytku založené v roce 1920 Antonínem a Prokopem Bartákovými.

Prvopočátky nábytkářské výroby pod touto značkou spadají však již do roku 1898, kdy v domě č. 20 zřídil Antonín Barták stolařskou dílnu (na snímku patrový dům vystupující z rohu zástavby). V roce 1910 byl tento nábytkářský závod dále rozšířen a Prokop Barták nechal postavit v sousedství nový obchodní dům, kterým byl právě dům č. 22. Počátkem 20. let byla výroba převedena z domu č. 20 do nového domu č. 22, kde byly ve dvorním traktu vystavěny dílny, strojovny a skladiště. V domě č. 20 poté fungoval také prodej cukrovinek M. Weiglové či zeleniny a ovoce Františka Prášila. Dvoupatrová budova číslo 21 stojící mezi domy bratrů Bartákových patřila státu a sídlil v něm okresní silniční výbor spravující ty komunikace a mostní konstrukce v oblasti přerovského okresu, spadající do správy státu. Počátkem třicátých let činila celková délka tzv. okresních silnic 325 kilometrů. V budově se nacházely, jak tehdy bývalo zvykem, také služební byty. V jednom z nich bydlel přímo okresní cestmistr Jaroslav Šenk a v dalším pak vrchní zdravotní rada MUDr. Josef Zelenka působící na okresním úřadě. Nízký domek č. 19 vedle patrového domu č. 20 bude za pár let stržen a místo něj vyrostě třípatrový dům stavebního družstva Lešetín. Dále vpravo již náměstí pomalu ústí do křižovatky s Komenského třídou, Šířavou a Trávníkem. V těchto místech je možno v pozadí spatřit dům pokrývačského a izolátorského závodu Antonín Kratochvíl a vpravo od něj dům značně zasahující do ulice, místo něhož bude od roku 1926 stavěn státní obytný dům s tzv. malou pasáží. Domy odtud vedoucí nalevo dále do pozadí kolem kostela sv. Michala patří ke staré, dnes již neexistující šířavské zástavbě. V pozadí se také zprava od hřbitova, rozeznatelného dle stromořadí nad střechami, táhne přední částí ulice Moštěnská navazující zhruba za kostelní věží na Svisle a ty pak až na Želátovskou ulici. Vlevo za střechou domu č. 22 je také viditelná část světlého domu č. 1014, který dnes využívá umělecká škola a patří mezi poslední mohykány starého Trávníku.

Žerotínovo náměstí ve starém kabátě

ŽEROTÍNOVO NÁMĚSTÍ VE STARÉM KABÁTĚ. Krátce po první světové vznikl přičiněním přerovského strojevědyce Poštulky snímek části západní a severní strany Žerotínova náměstí. Toto místo bylo až do konce 19. století zvané Šířavou či též Židovskou ulicí, jelikož její obývala značná část zdejší židovské náboženské obce. Další její část pak byla soustředěna například v tehdejší Ferdinandské třídě. Rovněž většina domů zachycených na přiložené fotografii patřila živnostníkům židovského vyznání. Vlevo tak stojí patrový dům Bedřišky Weissové, v němž majitelka provozovala výrobu, prodej a nálev lihovin. Tento dům zakoupili v druhé polovině 20. let pánové František Bádál a Josef Heviánek, kteří zde po přestavbě, spočívající mimo jiné v odstranění vyčnívající části s balkonem, otevřeli prodejnu svého železářského závodu.

V pravé části domu vznikla adaptací ještě jedna obchodní místnost, kterou majitelé pronajali Arnoštu Bezděkovi pro jeho prodejnu skleněného a porcelánového zboží. Sousední dům č.p. 159 byl obecní dvůr, kde působilo tzv. obecní hospodářství starající se o veřejnou čistotu a údržbu. Rovněž se zde nacházela postrková stanice, tedy zastávka různých podivných existencí z okraje společnosti na nucené cestě do domovské obce, která měla povinnost se o ně postarat.

O postrk se v Přerově před první světovou válkou staral konvojant neboli průvodce hnanců Bedřich Gröger, který v obecním hospodářství bydlel. V budově obecního dvora bydlel samozřejmě také jeho správce. Po přestěhování obecního hospodářství do ulice Za mlýnem nechalo město dům strhnout a místo něj postavilo v roce 1921 třípatrový obytný dům. Další dům v řadě patřil statkáři Emanuelu Kleinovi. Vedle toho, že hospodařil na svých pozemcích, provozoval v tomto domě výrobu lihovin a jejich prodej ve velkém i malém. Krom likérů však zde nabízel ještě prodej sena, krmiva a semen. Také statkář a lihovárník Klein se ve 20.

letech pustil do výstavby nového domu a k obecní novostavbě pak přibyl jeho, rovněž třípatrový, obytný dům.

Zdá se, že v prvních dvou dekadách 20. století se na Žerotínově náměstí výrobě likérů a kořalek dařilo, jelikož se zde této živnosti věnoval ještě Jakub Grünwald či Theodor Pollak. Za hromadami naskládaných cihel, které zde možná již čekají na stavbu obecního obytného domu či samostatného bloku nízkých živnostenských provozoven, lze ještě spatřit střechy dvou patrových domů, v nichž bývala prodejna modistky Marie Široké, provozovna s obchodem kůžemi sedláře Františka Popelky a Rompartova drogerie. V pozadí dominantně ční vysoká patrová budova obchodního domu s galanterií a módním zbožím Alberta Wolfa z roku 1910. Také vedlejší nízký dům, z něhož je vidět pouze střecha patřil firmě Wolf a koncem 20. let jej nahradila patrová novostavba. Vpravo pak stojí dům, jenž v té době patřil Bedřišce Weissové, která v něm provozovala další svou nálevnu. Ve 20. letech koupil tento dům obchodník plátnem Ptáček. Také sem přesídlil cukrář Frühauf. Z fotografie je zřetelně patrná celková zanedbanost místa způsobená hospodářským úpadkem skončené světové války. Situace se však již záhy změní novou výstavbou a adaptací starších objektů. Za povšimnutí stojí rovněž tehdejší typické prostředky drobné či střední nákladní dopravy povoz před obecním dvorem v pozadí a také dvoukolový ruční vozík s nákladem soudků v popředí.

HISTORICKÝ VÝVOJ ŽEROTÍNOVA NÁMĚSTÍ

Přerov patří k městům, jejichž urbanismus prošel složitou cestou. První písemné prameny vztahující se k Přerovu dokazují archeologické nálezy, které hovoří o „přerovském kopci“, který představoval mocenské centrum.

Co se týká samotného Žerotínova náměstí, bylo to jedno z předních míst, kudy vedla stezka z Uher brodem přes řeku Bečvu do Moravské brány a dál severně. Dřívější název byl Židovská ulice a to zejména z důvodu toho, že na dnešním Žerotínově náměstí bydlela většina Židů, nicméně zde žili i vlastníci nežidovského vyznání. Tedy Židé nebyli separováni. Dnešní název Žerotínovo náměstí je pravděpodobně z roku 1447. Jednu dobu také Rudé náměstí. Náměstí tedy sloužilo hlavně jako tržní sídliště. Když roku 1963 došlo k rozsáhlým stavebním úpravám, které se dotkly mimo jiné i Žerotínova náměstí, byly objeveny lebky a kostry, které poukazovaly k faktu, že na náměstí zasahoval hřbitov.

Dům č.12 má č.p. 163, což dokládá, že dům patří mezi nejstarší domy v Přerově. Postavil ho v roce 1885 přerovský stavitel Jan Mráček. Byla to honosná stavba se secesní fasádou a bohatým průčelím. Dům byl v roce 1909 přestavěn advokátem Judr. Quidem Hubou. O tři roky později následovala další rekonstrukce podle návrhu architekta Josefa Pilce, tehdy byly zřízeny nové portály obchodů v průčelí. Na začátku 20. Století dům sloužil jako penzion dívčí pedagogické školy. Od října 1911 byla v přízemí zřízena knihtiskárna. 1913 se v domě nečekaně zřítíl strop. Následoval velký rozpor mezi odpůrci a příznivci komplexní rekonstrukce celého objektu, což se objevilo i v denním tisku, ale stavba byla nakonec opravdu celá rekonstruována. V dalších domech se nacházelo hostinství a řeznictví, postupně však i tyto domy byly rekonstruovány.

Pensionát dívčího pedagogia v Přerově, na Žerotínově nám

Žerotínovo náměstí - začátek století

Na rozlehlém prostranství pod horním náměstím, kudy v minulosti vedla cesta na předměstí Šířava se rozkládaly zemanské dvory. Před asi čtyřmi sty lety vznikla 70 metrů široká ulice. Příhodná poloha pro obchod, která lákala k usazení. Příležitosti se chopili Židé. A že to s trvalým usazením mysleli vážně, dokládá už fakt, že si nedaleko náměstí zřídili synagogu. Ulici se začalo podle prvních obyvatel říkat Židovská ulice. V polovině 18. Století Židé upadli v nemilost u úřadů a místních obyvatel a tak se jí začalo říkat ulice Široká. Název Žerotínova třída přijal obecní výbor roku 1884 a teprve od roku 1900 je uváděn název Žerotínovo náměstí. Úhlopříčně vede náměstím vozovka směrem na Horní náměstí. Ostatní plocha není dlážděná a vozovka zatím nevede do tehdejší Ferdinandské(dnešní Wilsnovy)

ulice, ve které dosud nestojí ani Wolfův dům (dnes oděvy), stejně tak před kaplí sv. Jiří ještě nestojí žádná budova. Naopak dodnes tam zůstaly stát dva poschoďové domy-Vejmolův(dnes obchod Poprud) a Ptáčkův dům. Jednopatrový dům na pravé straně je židovská škola. Vozy tažené koňmi svědčí o tom, že náměstí sloužilo jako tržní plocha a konaly se na něm dokonce výroční jarmarky. Náměstím je již na sloupech taženo elektrické vedení, avšak veřejné osvětlení zatím schází.

Žerotínovo nám 1914

archiv J R

Po roce 1918 již byla vozovka spojující Šířavu a Ferdinandskou ulici (Wilsonovu) dlážděná ke středu náměstí snižená pro snadnější odtok dešťové vody. Středem náměstí vedlo elektrické vedení s osvětlením. Zpevněná byla i silnice na Horní náměstí a příjezd k prvému domu na levé straně, kde sídlila firma s uměleckým nábytkem a ve vedlejším domě sídlí v současné době úřad práce.

Přerov (Žerotínovo náměstí od severu, 1920)

Z Žerotínova náměstí se chodilo na Horní náměstí, vlevo ještě přízemní dům Františka Vobořila, na jehož místě si postavil továrník Karel Příklad v roce 1927 Vilu, která dodnes slouží jako sídlo Městské knihovny

pohled z Žerotínova nám ba kapli sn. Jiřího 1922

archiv J Rosmus

Uprostřed Žerotínova náměstí byly dřevěné krámký, v nichž se prodávalo zboží všeho druhu a v jejich středu byly veřejné záchodky. Po roce 1945 byly krámký pro špatný technický stav strženy. Třetí dům zprava dvoupodlažní byla židovská škola.

Žerotínovo nám 1940

archiv J R

V severní části Žerotínova náměstí se nacházelo několik židovských výčepů a výroben alkoholu. První dům zleva stál na místě městského dvora, kde byla vinopalna. Čtyřpodlažní dům ve Wilsonově ulici postavil obchodník Antonín Haas.

Z domu na rohu Wilsonovy ulice a Žerotínova náměstí, v němž byla prodejna Baťa a Rompartova drogerie, byl v roce 1930 vybudován Baťův obchodní dům.

Žerotínovo nám. 40-tá léta

archiv J Rosmus

Dva jednopatrové domy vzaly roku 1962 za své a místo nich stojí obytný dům s jídelnou a prodejnou. (původně pekárna, řeznictví a advokátní kancelář, vedle které stál ilegální nevěstinec, který byl na konci 40. Let přeměněn na lidovou jídelnu, která tu teoreticky stojí dodnes jen o dům dál)

ZHODNOCENÍ A REKAPITULACE VÝVOJE

Žerotínovo náměstí, jako jedno z pěti náměstí neprošlo žádnou radikální urbanistickou změnou. Můžeme mluvit o drobných, i když viditelných změnách, které ale nezměnily původní charakter náměstí. Jak v minulosti, tak v menší míře v současnosti, sloužilo náměstí jako tržní místo. Samozřejmě to dnes nemůžeme brát jako hlavní aspekt tohoto náměstí, ale malí obchodníci se zeleninou zde mají svá místa. Co se týká domů, které zde byly původně vystavěny, téměř všechny prošly kompletní rekonstrukcí a některé změnilly svou podobu od základů a byly postaveny ve slohu odpovídající tehdejšímu aktuálnímu trendu.

Z historických objektů, které i nadále krásí náměstí, zde zůstala například vila Karla Přikryla, kde je nyní sídlo Městské knihovny. Všeobecně se tímto směrem otevírá návštěvníkovi cesta, k historicky zachovalému jádru Přerova, na Horní náměstí.

Dnes náměstí vyhlíží spíše jako parkoviště, protože většina plochy, která náměstí tvoří, je využita jako plocha parkovací. Nejedná se tedy o typ náměstí, kam lidé přijdou sednout si na lavičku u fontány či jiné dominanty náměstí a pozorují život kolem nich a podobně. Na druhou stranu Žerotínovo náměstí neztratilo život, a to díky četným obchůdkům, obytným domům, které lemují náměstí a v neposlední řadě díky skutečnosti, že mnoho lidí si krátí cestu skrz náměstí, které spojuje dvě části města oddělené bloky domů. Také Wilsnova (dříve Ferdinandská) ulice, kterou můžeme nazvat jako jednu z nejrušnějších ulic, přivádí na náměstí spousty lidí.

Od roku 2003 probíhá revitalizace náměstí v šesti etapách. V první etapě bylo hlavním záměrem prodloužit chodník pro pěší od Komenského na Wilsonovu ulici a rozšířit chodník na 6,5 metrů. Tato část náměstí byla doplněna městským mobiliářem.

Druhá etapa spočívala v úpravě jižní části náměstí, kde byla položena nová dlažba a vysazeno 11 malokorunních líp. V prostoru před křižovatkou s Komenského ulicí byl zřízen záhon s dřevinami. A změna opět souvisela s instalací nového mobiliáře.

I. etapa revitalizace náměstí

II. etapa revitalizace náměstí

Následující třetí etapa, která proběhla v roce 2007, se týkala především části nástupu na Horní náměstí, která byla vydlážděna ve stejném duchu, stejným materiálem, jako chodníky v předchozích dvou etapách a také přístup na pěší zónu do Wilsonovy ulice. Kromě chodníků byl i předmětem revitalizace nájezd na Horní náměstí. Podařilo se také vyřešit výškový rozdíl mezi novým a stávajícím chodníkem před domy betonovou zídou se zelení.

III. etapa revitalizace náměstí

III. etapa revitalizace

Další etapy revitalizace známe jen z urbanistických studií, o kterých zatím orgány města jednají. Pokud se budeme bavit o dalších zatím nezrealizovaných změnách, řešili architekti parkovací místa, tržní a také klidovou plochu náměstí. Středová plocha by měla sloužit hlavně k parkování a tržní místo, ale podle autorů je tato plocha zcela univerzální a další změny by se již daly provést bez stavebních úprav.

NÁVRH USPOŘÁDÁNÍ ŽEROTÍNOVA NÁMĚSTÍ

Můj návrh spočíval ve změně náměstí jako prostoru pro lidi. Náměstí odjakživa bylo určeno lidem a jejich shromažďování, takže by, podle mě, mělo sloužit jim. V dnešním uspořádání náměstí dominují plochy pro pohyb a parkování aut, což z náměstí dělá spíše parkoviště, než shromažďovací místo. Samozřejmě jsou parkovací plochy potřeba, už jen z důvodu existence, různých obchodů a jiných služeb mající sídlo na Žerotínově náměstí. Proto jsem lehce zredukovala parkovací místa a umístila je blíže výjezdu z náměstí a zbytek plochy náměstí ponechala jako pěší zónu. Místo nevzhledného malého a ne moc udržovaného parčíku bych navrhla centrální prostor náměstí, jakožto travnatou plochu s lavičkami a květinovým záhonem. Člověk by odsud měl přehled o celém dění na náměstí a podle místa by měl také možnost výhledu do přilehlých ulic (Wilsonovy nebo ulice vedoucí na Horní náměstí).

Dalším bodem návrhu bylo vysazení živého plotu, který působí jako dělící linie mezi auty a lidmi. Náměstí tak získává dvě různé plochy, které se nijak neruší. Dále jsou zde umístěny stromy, které ovšem nechybí ani v dosavadním prostoru náměstí.

Zabývala jsem se budovou a tou je obytný dům, nazývaný také jako „modrý dům“, což má v dnešní době své odůvodnění, ale dříve modrá barva na tomto domě nenabývala takových rozměrů jako dnes. Ve svém návrhu bych se tedy posunula o krok zpět v čase a změnila modrou fasádu, která nekoresponduje s okolními domy na náměstí, na původní šedou. A aby obyvatelé Přerova nadále mohli tuto budovu nazývat „modrým domem“, balkony, horní římsu stavby a střešní vikýře bych ponechala v decentní modré barvě.

